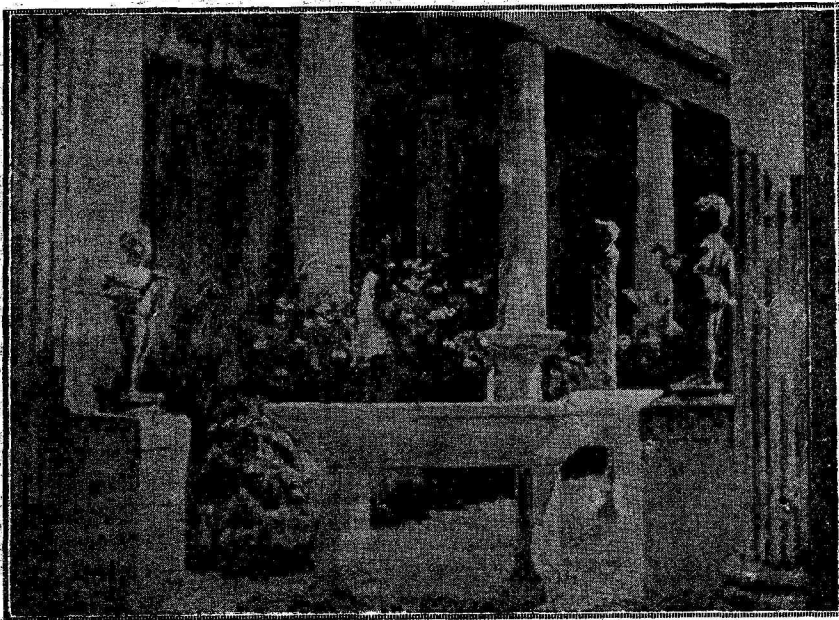

Μ. Ἰγγλέσθ.

Ἡ ἀρχαία Ἀππία ὁδὸς (Ρώμη).

Μαρ. Ἰγγλέσθ.

Οἶκία Βέττη. (Πομπηΐα).

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑ ΕΝ ΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ^{*)}

III.

Καὶ τώρα εἰσερχόμεθα εἰς τὰ βασίλεια τῆς τέχνης. Εἰς ταύτην δύο ἱερεῖαι εὐρίσκονται ἐνώπιόν μας, ἡ Γλυπτικὴ καὶ ἡ Ζωγραφικὴ. Ἀμφότεραι λατρεύουσιν τὴν φύσιν, τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὰς ἀντανυεῖς, τὸν νεφῶν, τὸ δάσος μὲ τὰς φωτοσχιάσεις, τὸν λοχμὸν του, πᾶν ὅ,τι ὡς βράχος, ὡς σπήλαιον, ὡς ἀφρίζον κύμα ἐξυψώνει καὶ εὐχαριστεῖ τὴν φαντασίαν. Ἐκάστη δμῶς ἔχει ἰδιαιτέραν τεχνотροσίαν.

Ἡ Γλυπτικὴ καλλιτεχνεῖ ψυχρὸν μάρμαρον ἀπέριτον, λευκόν, καὶ δὲν ἔχει χρῶμα, δὲν ἔχει προοπτικὴν μεγάλην, οὔτε τοποθεσίαν. Ἡ γλυπτικὴ ἔχει μονάκριβον

^{*)} Συνέχεια.

θέμα τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ζητεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν ὑψηλοτέραν ζωὴν του. Κάθε φόρεμα θὰ ἐσκέπαζε τὴν παραστάσιν. Ὁ γλύπτης δὲν σμιλεῖ, ὅπως ὁ Ροῦσκιν λέγει, ὅ,τι βλέπει, οὔτε ὅπως βλέπει, ἀλλὰ σμιλεῖ ὅ,τι αἰσθάνεται καὶ ὅπως τὸ αἰσθάνεται. Τὸ ἀγαλμὰ του θὰ παραστήσῃ ὅ,τι εὐγενὲς ὑπάρχει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὅ,τι ὥραϊον εἰς τὸν βίον αὐτῆς. Δι' αὐτὸ ὁ τεχνίτης ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του γυμνὸν τὸ σῶμα, ἐμβαθύνει εἰς αὐτὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἐσωτερικὴν του ζωὴν, νὰ διακρίνῃ τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα, διὰ τὸν τόνον ἀμφοτέρω καὶ ἀποτυπώνων τὰς ἀφανεῖς, δυνάμεις, καὶ βλέψεις τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸν αἰώνιον νόμον τῆς τελειοποιήσεως. Ἐδῶ κεῖται ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Πραξιτέλου, καὶ τοῦ Φειδίου. Ἀλλ' εἰς τὰς βλέψεις αὐ-